

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXI. tečaj.

— V Gorici 1904 —

12. zvezek

Brezmadežna.

«Ona je svitloba večne luči
in ogledalo brez madeža.»

Modr. 7, 26.

V letošnjem jubilejnem letu, ki se ravno bliža h koncu, se je veliko govorilo in pisalo o Marijinem brezmadežnem spočetju. To gotovo veseli vsakega zvestega častivca Marijinega; pa ne samo tem je to v veselje, temuč tudi Mariji sami. Z velikim dopadajenjem gleda iz nebes, kako se še vedno in zdaj proti koncu še s posebno gorečnostjo zbirajo okoli njenih oljtarjev dobri otroci, kako se zaupno k nji obračajo, kako razširjujejo nje slavo s peresom in z jezikom

Dasitudi se pa Marija veseli tega čaščenja, vendar ji samo to ni zadosti. Ona želi in hoče, da bi njeni otroci tudi tako živeli, kaker se spodobi sinovom in hčeram svete matere, Matere brezmadežne. To bi še le bilo pravo čaščenje čaščenje, kakeršnega Marija posebno želi.

In za tiste, ki Marijo brezmadežno v resnici ljubijo, to ne bo ravno pretežko: zakaj „ona je svitloba večne luči,“ to je: svitloba Boga samega; v ti svitlobi nam ne bo težko spoznati našega dušnega stanu. Spoznanje je pa prvi korak k dobremu, brezmadežnemu življenju. Marija je nadalje ogledalo, „ogledalo brez madeža.“ Kedor torej hoče okrasiti

svojo dušo, ta naj se pogleda večkrat v to ogledalo, in spoznal bo, koliko ima na sebi pravega duha Marijinega.

Da je Marija res svitloba večne luči, da je res ogledalo brez madeža, o tem smo se že prepričali v 5. zvezku letošnjega „Cvetja“, ko smo se nekoliko zatopili v svitlobo in lepoto Marijinega brezmadežnega spočetja. Denes pa pogledajmo, kaki smo mi v primeri s to svitlobo, pogledajmo, kaki se bomo videli v ogledalu brez madeža, pogledajmo, kako smo do zdaj posnemali brezmadežno Gospo!

Ali nikar naj vas, dragi braveci, ne oplašiti svitloba Marijina, nikar se ne bojte približati se temu ogledalu brez madeža! V njem bomo videli sicer svoje slabosti, ali ne v pogubljenje, temuč v zveličanje.

Človek, ki se je v temi zgubil, ki je zašel v blato, kjer se je vsega vmazal, ali se bo mar tak človek izogibal luči, da se ne bi videlo blato? — Gotovo ne! Še iskal je bo, da se bo mogel očistiti in osnažiti.

Tudi mi smo se zgubili v temi, zašli smo v blato, v blato pregreh; hiteti moramo torej k luči, ta luč pa je ravno Marija! Luč, lepša in svitlejša kaker sonce! „Ona je namreč lepši kaker sonce..... in če se z lučjo primeri, jo prekosi.“ Modr. 7, 29. Ali se ne dajo te besede svetega pisma po vsi pravici obrniti na Marijo? — Gotovo! In res jih sveta cerkev sama obrača na njo ter jih ponavlja ravno na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega. Mogočno doni na ta dan po cerkvenih dvorih: „Ona je namreč lepši kaker sonce in če se z lučjo primeri, jo prekosi“.

Kedor hoče v kako imenitno družbo, vzame ogledalo v roke, da vidi, ali sme mej ljudi ali ne. Tudi mi hočemo enkrat priti v družbo, v družbo nad vse imenitno in slavno, v družbo angeljev in svetnikov. Ali pa bomo šli gori brez priprave? — Ne! Pripraviti se moramo nad vse skerbno. Zato pa potrebujemo ogledala, ne navadnega, temuč prav posebnega, namreč duhovnega. Tako ogledalo pa je ravno Marija! „Ona je ogledalo brez madeža“.

Dvanajstletna deklica je prosila svojo mater, naj bi ji kupila veliko lepo ogledalo. In kaj stori modra mati? Res pošlje hčerki ogledalo in ji zraven prav toplo priporoči, naj se le skerbno ogleduje v njem. Kakšno pa je vender bilo to ogledalo? — Bila je lepa podoba Matere Božje

brezmadežnega spočetja. — Deklica je slušala svojo mater, pogosto je klečala pred podobo Marijino. To je pomagalo: prej prevzetna, je postala ponižna; prej malomarna, je bila poslej skerbna in pridna. Vsega tega se je naučila pred ogledalom Matere božje.

Stopimo tudi mi, prijatelji, bliže k ti nebeški luči, približajmo se ogledalu brez madeža in poboljšali se bomo.

Kakšen razloček! Marija od prvega trenutka svojega spočetja vsa čista, brez vsakega madeža, mi pa smo se spočeli in rodili v izvirnem grehu, brez svatovskega oblačila milosti božje. Pa to je nekaj splošnega, kar zadene vsakega človeka. Tudi smo se tega greha hitro iznebili, pri svetem kerstu namreč. Vprašanje je, ali smo se skazali hvaležne Bogu za to veliko milost, ali smo ohranili kerstno nedolžnost. Kerstna nedolžnost je namreč za nas to, kar je za Marijo brezmadežno spočetje. Kedor torej ohrani kerstno nedolžnost, o tem se po vsi pravici lahko reče, da posnema Marijo brezmadežno. In še nekaj družega se lahko reče o takem človeku, namreč: da je neizrečeno srečen. Srečen, ker ni še stopil na pot pogube, na široko cesto, po kateri tavajo grešniki. „Blager človeku“, pravi sveto pismo, „ki ne hodi po svetovanji hudobnih in ne postaja na poti grešnikov.“ Ps. 1, 1.

Tak človek, kedar stopi pred nebeško ogledalo, tedaj vidi, da je sicer to veliko bolj svitlo kaker njegova nedolžnost — in tako tudi mora biti, ker bi se drugače ne mogel gledati vanje — vidi, da Marijino brezmadežno spočetje daleč presega njegovo kerstno nedolžnost, vendar pa v tem ogledalu vidi tudi lastno lepoto svoje lepe duše, lepoto kerstnega snežno belega oblačila, ki se v žarkih lepote Marijine spreminja in lesketa v najlepših barvah.

Kaker se dežjevna kapljica, že sama na sebi čista, spremeni v biser, ako jo obsije sonce, ravno tako se lepota kerstne nedolžnosti še bolj lesketa, ako jo obseva nebeško sonce, ki je Marija brez madeža spočeta.

In kako rado se nagiba to nebeške sonce k takim čistim dušam!

Ako se že mi, ki smo grešniki, kaj radi zagledamo v to nedolžnost, kaj še le Ona, ki se se vso pravico imenuje: ogledalo brez madeža! Na vsih njih potih jih spremlja,

povsod jih váruje, povsod jim pomaga, povsod razodeva svojo brezmadežnost, da se v tem ogledalu navdušujejo za ohranjenje kerstne nedolžnosti.

O le skerbi za nje, Mati brezmadežna! Dokler bodo taka bitja hodila po zemlji, dokler se bodo ohranili ti biseri mej nami, bomo imeli pred očmi odsev lepote Tvoje, o Kraljica brezmadežna!

Ali obžalovati pač moramo, da je tako srečnih ljudi le malo mej nami. Človek; komaj da se zave svoje kerstne nedolžnosti — in že je ni več. Komaj se je rodil, pa že stoji in plaka na grobu svoje neoskrunjenosti! Komaj se je zavedel, kaj je nedolžnost, in že jo je zgubil. In zdaj joka in plaka in preliva solze kesanja ob njenem grobu. In to ne samo en človek, ali samo neketeri, temuč malodane vesoljni človeški rod. Le malo jih je, ki bi ohranili kerstno nedolžnost skozi celo življenje noter do smerti. Le malo se jih na ta način približa Brezmadežni!

Pa pot nedolžnosti ni edina; še po eni se pride k Mariji, in ta pot je pot pokore.

Kaker kerstna voda zbríše s človeške duše izvirni greh in jo tako stori vsaj od daleč podobno duši Marijini, ravno tako zbríšejo solze kesanja dejanski greh, s katerim smo se omadeževali in oddaljili od vzora lepote, od Marije. Po serčnem kesanju se temu vzoru zopet približamo.

Zato, grešnik, vbogi grešnik, ne sklanjaj obupno svoje trudne glave nad grobom svoje nekdanje lepote, ne! ne obupavaj! Ozri se kvišku in glej: „Veliko znamenje se je prikazalo na nebu.“ Skriv. raz. 12, 1. To znamenje „je svitloba večne luči in ogledalo brez madeža.“ Visoko nad teboj se vzdiguje, ker te je greh potlačil na zemljo, ali ne obupaj! Marija je ogledalo za vse! Ona je luč, svitloba večne luči, za nedolžne in za grešnike! Pervi vidijo v tej luči, spoznajo v tem ogledalu, svojo lepoto, drugi pa svoj greh, ki jih je ločil od Marije, pregnal s poti, ki vodi k Brezmadežni. Pervim je spoznanje lastne lepote v odsevu lepote Marijine v veselje, drugim pa spoznanje svoje grešnosti v korist, ker spoznanje je prvi korak proti popoljšanju, h čemer Marija zlasti zdaj v jubilejnem letu vse ljubeznivo vabi.

Pa to leto gre h koncu! Ali naj bo brez koristi za te, o človek?! Celo brez dobička!? Toliko slovesnosti, toliko molitve, pa brez koristi! Toliko lepih opominov, toliko pridig, pa vse zastonj! Jubilejno leto, leto Marijine časti in slave, naj bo za te leto sramote in pogube, in to po lastni krivdi!? Pomisli, kaj se bere v bukvah Modrosti: „Nikar ne hitite v smert po zmoti svojega življenja in ne pridobivajte si pogubljenja z deli svojih rok.“ 1, 12.

Pomisli, prijatelj, koliko jih je bilo v začetku tega leta na isti stopinji kakor ti, ako ne še nižje; pa vzdignili so se iz grešnega blata, šli se proti svitlobi večne luči in so našli ogledalo brez madeža. Pa bi se ti vstrašil?!

Res se jubilejno leto že bliža h koncu, ali končano le še ni! Do 8. decembra se lahko še dosti stori, samo začeti treba! Zraven pa nikar ne pozabimo, da ima biti delo za zveličanje naše duše, ne delo enega leta, temuč delo celega življenja našega noter do smerti, ko se nam bodo odperla vrata večnosti, kjer bomo obhajali jubilej brez konca, brez nehanja, na vse veke vekov. Amen.

P. V. K.

Korist iz premišljevanja svojih napak.

P. A. M.

XI. POGLAVJE.

Svoje napake moramo porabiti, da pomnožimo svojo pobožnost do preblažene Device Marije.

Kako bi mogli povečevati neskončno vsmiljenje božje, ne da bi počastili tudi vsmiljenje nebeške matere? V šoli ljubeznivega sv. Frančiška Sal., kjer smo se učili iz svojih napak korist zajemati, ne smemo pozabiti nje, ki je mati vsmiljenja in pribežališče grešnikov, ketere materino dobroto je ta sv. škof tako povečeval in o kateri je tako lepo povedal: „Preblažena Devica je vedno zvezda vodnica in varno zavetje vseh ljudi, ki brodijo po morju tega življenja na tej revni zemlji . . . Vsi, ki se ozirajo na to zvezdo se

bodo obvarovali nevarnih pečin in breznov greha“. Pa tudi tisti, ki so se odtergali njenemu vodstvu, ne morejo najti bolj varnega pristanišča in zavetja, da škodo, katero so jim grehi napravili, popravijo in mnogo korist dobijo, oni ne morejo najti h temu pripravnjšega pristanišča, kaker je brezmadežno serce te najmilije vseh mater.

V pismu na sv. Frančiško Šantaljsko popisuje sv. škof kaj je enkrat premišljeval. Premišljeval je ono dogodbo v hiši Simona gobovega, kamer je prišla spokornica Magdalena. On pravi: „Gledal sem našega Zveličarja. Gotovo je bil razveseljen, vender iz spoštovanja do ljube Magdalene, se nisem upal, vreči se k njegovim nogam, temuč šel sem k njegovi presveti materi. Žalosten sem bil, da nisem imel toliko solz in tako dragocenega mazila, kot ona spokornica. Pa naša ljuba Gospa je bila zadovoljna s par solzicami, ki so padle iz mojih oči na rob njene obleke. Nekaj me je pa vender zelo potolažilo. Ko je bilo obedo končano, je Zveličar novo spreobrnjenko izročil naši ljubi Gospê in tako vidimo, da je bila Magdalena od tega časa skoraj vedno pri materi Jezusovi in da ji je preblažena Devica najpriserčnišo ljubezen skazovala. To mi je dalo serčnost in me napolnilo z neizrekljivim veseljem“.

O nebeški oče, podeli vsem grešnikom to serčnost in to veselo zaupanje, katero naj jim zbudi njih izročitev v varstvo Marijino. Prepričaj jih, ako se boje, zavoljo svoje velike dušne revščine, zateči se v neskončno dobro serce Zveličarjevo, da jih bo prav ta revščina priganjala, bežati v naročje njegove presvete matere, nje, ki ravno najbolj revne močno ljubi in pomiluje!

Naš Odrešenik hoče prav to. Odverniti je hotel strah, ki ga mora, vkljub vsi njegovi ljubezni, grešni duši zbujati njegovo božanstvo in lastnost ostrega sodnika. Vedno sicer ostane on naš srednik in priprošnjik pri očetu, vender je hotel imeti mej seboj in mej nami še posredovavko in priprošnjico, kateri se smemo brez strahu bližati, ker je naša mati. Ona ravno tako zmagovavno prosi za nas pri svojem sinu, ko mu pokaže svoje persi, ki so ga dojile, kaker prosi ta sin očeta, ko mu pokaže svoje prebodeno serce in svoje rane.

Sv. cerkveni očetje enoglasno spričujejo, da se to popolnoma vjema z božjimi naredbami glede našega zveličanja. Oni uče, da je Jezus popolnoma zadostil za odrešenje človeštva; zakaj on nam daje vse, kar nam je v zveličanje potrebno; pa za nas ni bilo dobro, da je mož sam. Ker sta oba spola zaslužila naše pogubljenje, se je spodobilo, da tudi oba sodelujeta pri našem odrešenju. Zavoljo tega je Odrešenik Mariji takorekoč izročil ceno odrešenja človeškega rodu. On je hotel, da dobimo vse po njej. Ona je tista cev, po kateri nam pritaka milost božja, lestvica po kateri se moremo povspeti do Boga, vrata, ki nam odpirajo vhod do njegove dobrote.

Ona je vrat, po katerem se izliva zasluženje najsve-tejše glave v celo telo sv. cerkve. Nihče ne bo rešen, nihče ne dobi odpuščenja, razen po njej.

Ona je nova Estera, ki je za vse ljudi našla milost pred Gospodom; njej je on prepustil polovico svojega kraljestva. Ona ima žezlo vsmiljenja, mej tem ko njen sin ostane kralj pravičnosti.

Da, Marija je delivka vsmiljenja božjega, oskerbnica milosti. Kedor potrebuje vsmiljenja, se mora na Marijo obrniti in čim večja je njegova revščina, toliko več ima vzroka, zateči se k njenemu materinemu srecu.

Sv. Frančišek Sal. pravi: „Darežljivi obilnosti ni nič bolj primernega! in zaželenega kot terpeče pom anjkanje; čim večja je obilnost, tem večje je nagnjenje drugim se podeliti, na druge se razliti. Težko je torej povedati, kje je večje zadovoljenje, ali pri bogatinu, ki deli od svoje obilnosti, ali pri vbožcu, ki prejema od te obilnosti — pa Gospod je rekel, da je blažje dajati, kot prejemati.“

Sv. Anzeljm gre še dalje. On celo terdi, da je človek prej vslišan, ako kliče ime Marija, kot ime Jezus. On pravi: „Ne kaker bi bila mati mogočniša kot je Sin, ker ona ima le od njega vso moč; toda, ker je Jezus gospod in sodnik vseh, se on ozira na zasluge vsakega in vedno ostane pravičen, ako odlaša, nas vslišati; ako pa kličemo ime Marija, je njegova pravičnost potolažena, ker on se ozira tudi na neprecenljivo zasluženje te najljubše njegove stvari in vsliši naše prošnje“.

Ko so šli Egipčani skozi erdeče morje, so jih valovi pokopali. Takrat ni bilo nobene rešivne ladje. Ko so šli pa Izraelci čez Jordan, jih je skrinja zaveze, ta tron milosti božje, obvarovala vse nesreče. Ako nimamo Marije na svoji strani, se moramo bati maščevavnega Boga. Ako pa on počiva v tej skrinji milosti, smemo serčno pričakovati milosti in blagoslova.

Druga podoba. Dokler gleda stari Simeon Mesija, počivajoč v naročju matere, ga on poveljuje, kot zveličanje Izraeljevo. Ko ga pa sam sprejme v svoje roke, napoveduje, da bo on padec in vstajenje mnogim.

Tresi se grešnik, ako prosiš Jezusa ločenega od Marije; ako si ga misliš ko sinu Marijinega, v naročju te prelubeznive kraljice, potem ga prosi sè vsem zaupanjem; ker on ti je vsmiljenje na njenem tronu, cvetlica na njenem stebalu, voda v brezmejnem morju.

V naročju nebeškega očeta je dobil včlovečeni Sin božji božje lastnosti; v naročji svoje matere pa se je navzel materinih čustev. Zato govori neki učen bogoslovec: „O kako nespametno so ravnale device v sv. evangeliju, ko so pospale, ne da bi bile poprej svoje svetilnice z oljem napolnile! Še mnogo bolj nespametne so pa bile, da niso klicale neveste, to je, Marije, potem ko jih je ženin odpodil.

One kličejo: „Gospod, gospod, odpri nam!“ Obernejo se k sodniku in od njegove pravičnosti so dobile zasluženi odgovor: „Jaz vas ne poznam“. O, ke bi se bile vender ober-nile k nevesti in klicale: „Gospa! gospa!“ Kaker hitro bi bile izgovorile to ime, bi bile našle tudi milost.

Grešnik, če tudi že z eno nogo stojiš v prepadu, če tudi se je že obupnost polastila tvojega serca, ozri se na Marijo, misli na njo in dobil boš odpuščenje in mir. Brezmadežna devica sama je rekla sv. Brigiti: „Nihče, razun če je že pogubljen, ne zakliče tega imena, z namenom zapustiti grešno življenje, da bi hudobni duh precej ne bežal.“ Sv. Frančišek Sal. pripoveduje to ljubko dogodbo. Neki škorec je bil v nekem samostanu naučen izgovarjati „Ave Marija“. Zgodilo se je, da je bila nekega dne slučajno odperta kletka in okno. Ptič je zletel na prosto. Mej tem ko leta sem ter tja, se zakadi proti njemu kragulj. Ves preplašen skuša škorec vbežati sovražniku in v največi sili vpije na vso moč: „Ave

Marija! Ave Marija!“ To kragulja tako preplaši, da odleti proč in škorec je rešen. — Tako bo tudi vbogi grešnik vbežal krempljem poklenskega sovražnika, ako bo sè zaupanjem klical mogočno ime Marija.

Kedo bi preštel vse duše, ketere je presv. Mati božja zopet k boljemu življenju nazaj pripeljala! Našteti bi morali vsa spreobrnjenja. Tudi eno samo se ni zgodilo brez njene materine pomoči. Nemogoče je „pravi sv. Ignacij, da bi se kak grešnik rešil, brez Marijine pomoči. Ni božja pravičnost, ki nas reši, temuč njegovo neskončno vsmiljenje, katero dobivamo na priprošnjo Marijino.

Po nauku sv. Bonaventure je ona nova Ruta, ki pobira klasje, ki je žanjicam ostalo, to je, grešnike, ki se vpirajo milosti božji, ter jih spravlja v žitnice nebeškega očeta.

Sv. Peter Damijanov pravi, da se je imel desni razbojnik zahvaliti le prošnjam preblazene Device, da je spokornik in marternik postal in da bi se Judež izdajavec ne bil pogubil, ke bi bil sè svojim samomorom čakal do onega trenutka, ko je vmirajoči Zveličar vse svoje svoji materi izročil.

Gotovo se je apostelj Peter, ko je bil svojega učenika trikrat zatajil, obernil k Mariji in sv. Gregor Naz. meni, da je ona takrat svojemu Sinu tako govorila: „O božja beseda, človek je slab, odpusti Petru!“ Jezus je pa odgovoril: „Ti veš, o mati, da jaz vedno spolnim tvoje želje. Z ozirom na te odpustim Petru vse grehe.“ Tudi sv. Pavel je, kaker pravijo njegovi življenjepisci, Mariji pripisal čudež milosti namreč svoje naglo spreobrnjenje.

Sv. Bonaventura vpraša, ako je bilo vsmiljenje Marijino že v njenem pozemeljskem življenju tako veliko, kako veliko mora biti še le zdaj, ko v nebesih kot kraljica kraljuje? Gotovo, njeno vsmiljenje se množi sè številom revnih, ki njene pomoči potrebujejo; zakaj sv. cerkev uči, da je Marijina služba v nebesih, prositi za grešnike. Ali niso prav grešniki vzrok, da je ona vedno bolj poveljučana? Ali bi bila ona postala mati Zveličarjeva, ke bi ne bilo grešnikov, ketere je on prišel odrešit? Marija se mora tako rekoč grešnikom zahvaliti, da je postala mati Jezusa Kristusa.

Sv. Tomaž Viljanovski pravi: „Mi smo tako rekoč vzrok njenega povišanja. Nebeški zdravnik bi ne bil prišel

iz nebes, ke bi ne bilo treba zdraviti na svetu bolezni greha. Ker smo bili z grehom obloženi, je Marija Mati božja postala. Bog bi ne bil človek postal, ke bi človek ne bil grešil. Gotovo, o Devica, ti nas nisi dolžna zahvaliti, ker e bil le naš dolg, ne pa naša zasluga, ki je vse to vzročila. Pa tvoja dobrotljivost je tako velika, da se spomniš sè sočutjem naše revščine, kaker se ozreš na svoje poveličanje; ti boš gotovo priprošnjica grešnikov, ker si bila zavoljo njih pregreh tako visoko povzdignjena. Čeravno nas naši grehi napolnjujejo z bridkim kesanjem, tvoja vzvišena čast nas napolnjuje z neizrekljivim veseljem in tvoje poveličanje popravlja škodo, katero so nam storili naši grehi.“

„Kako, o mati Marija, kliče neki pobožen pisatelj, kako bi mogel obupati pri pogledu na vse svoje velike hudo-bije? Saj si ti mati vseh, posebno pa mati grešnikov!“

Ako nas je Marija ozdravila in smerti otela, nas bo tudi nadalje, ko smo in ostanemo še vsi slabotni in izpostavljeni toliko nevarnostim, vzela v svoje varstvo in svojo skerb. Saj tudi zdravnik še, ko je bolnik ozdravel, vedno zanj skerbi in nanj pazi. Od zdaj bomo imeli neko posebno pravico na njeno materino varstvo. Saj je njena čast tako rekoč navezana na našo stanovitnost v dobrem, ker le sè svojo priprošnjo nam je ona milost božjo sprosila.

Kaj pa če se njenemu varstvu odtegnemo in se zopet v greh povernemo?

Kaj? Ali bo zdravnik zapustil svojega bolnika, ako se bolezen poverne?

Ali se bo tako zmaščeval nad njim, ako se ni ravnal po njegovih predpisih?

Ali ne bo mariveč poskusil vse pripomočke vednosti, ter podvojil svoje prizadevanje, da se mu vnovič posreči ozdravljenje, katero je seveda zdaj težje postalo?

O, Marija, ti dobrotljiva mati tistega, ki je rekel. „Zdravi ne potrebujejo zdravnika, pač pa bolni,“ mati tistega, ki je rekel: „Treba je sedemdesetkrat sedemkrat od-pustiti“, kako bi moglo moje povračevanje v greh posušiti morje tvoje moči in materinske ljubezni? „Ako grešnika tudi vse zapusti, govori sv. Bonaventura, ti ga iščeš, ti ga ljubeznivo sprejmeš, ti ga ogrevaš na svojem presvetem sercu, in si ne daš miru, dokler ga ne rešiš.“

O, poglej tudi na me tvojega še slabotnega otroka. Varuj me, brani me, tvoj sem, reši me! To naj bo klic upanja mojega serca vse dni, ketere moraš še preživeti na tem kraju pregnanstva. Kolikerkrat se bom spomnil na svoje storjene pregrehe, bom spomnil tebe, da si imela moči in vsmiljenja dovolj, da si me rešila iz tega nevarnega stanu, da pa tudi še nisi nič zgubila od te moči in materine dobrote. Ta misel naj me napolni s terdnim zaupanjem, da me ne boš zapustila, da me ne boš pustila na pol ozdravljenega.

Hvaležnost za tvojo materino skerb in želja svetu razodevati tvojo moč, mi bo pomagala, spolnovati tvoje svete. Ljubil te bom, poveličeval te bom, ker si me rešila iz tako velike revščine.

V nebesih pa, kjer se bom ponižno vstopil mej tiste, ki imajo svoje zveličanje le tebi zahvaliti, tam bom tvoja slava, kaker je tudi bolnik slava zdravnika, ki ga je večkrat smerti otel. Tam bodo moje pregrehe podnožje tvojega poveličanja in tron božjega vsmiljenja, katero bom prepeval na vekomaj. Amen!

Življenje sv. Frančiška,

pisano od treh njegovih tovarišev, kateri so nekedaj ž njim občevali.

P. H. R.

LXXII. POGLAVJE.

Pismo na generaljnega ministra manjših bratov.

Bog te blagoslovi. Govorim tebi, koliker morem, o tvoji duši, da namreč vse, kar te bo oviralo v ljubezni do Gospoda Boga, ali ako ti bodo delali ovire bratje ali drugi, tudi ke bi te tolkli, vse to sprejmi za milost; to naj ti bo po volji in nič družega. In ljubi tiste, ki ti to delajo, in ne zahtevaj od njih družega, kaker to, kar ti bo Bog dal. In ljubi jih za to, da bodo bolji kristijani. In po tem bom spoznal, ako ljubiš Boga in mene njegovega in tvojega

hlopea, ako boš storil to: namreč, da, ako se bo kateri si bodi brat na svetu pregrešil, koliker bo mogel grešiti, da ne bo spred tvojega obličja šel brez tvojega vsmiljenja. In ke ne bi on tebe prosil vsmiljenja, prosi ti njega. In ke bi on prišel pred tebe tisočkrat, ljubi ga bolj ko mene, zato da ga spreoberneš, in zmirom bodi s takimi vsmiljen. In to naznani, ko moreš, gvardijanom, da hočeš stanovitno tako postopati. In ke bi vsi bratje zvedeli o njegovem grehu, naj ga ne zasramujejo niti obrekujejo, mariveč naj imajo do njega veliko vsmiljenje, ter jako zakrivajo greh svojega brata, ker zdravi ne potrebujejo zdravnika, temuč bolni. Ako bi pa kak brat od sovražnika zapeljan smertno grešil, se mora pod pokorščino zateči k svojemu gvardijanu, in enako gvardijan pod pokorščino poslati ga h kustosu; kustos pa naj postopa ž njim tako vsmiljeno, kaker bi si želel, da bi drugi ž njim v enakem slučaju postopali. Ti zopet nimajo v vsem oblasti dajati druge pokore, ko da rečejo: „Pojdi, in za naprej ne greši več.“ Stori to in ostani zdrav.

LXXIII. POGLAVJE.

Kako mu je bilo v videnju zagotovljeno kraljestvo nebeško.

Ko je bil enkrat blaženi Frančišek v Folinju, mu je brat Elija, njegov namestnik rekel, da mu je bilo v nekem videnju pokazano, da ne bo živel več ko dve leti preden bo videl tisto videnje. Na to se je blaženi Frančišek izročil v skerb neketerim bratom, ketere je zavoljo njih čednosti posebno ljubil in je ž njimi zlasti občeval. In na bo se je dal nesti na Aljverno.

LXXIV. POGLAVJE.

O božji previdnosti glede njega.

Ko je blaženi Frančišek prebival v samoti pri Rijetu zaradi bolezni na očeh, ga je vsaki dan obiskaval zdravnik za oči. Enkrat je blaženi Frančišek rekel enemu svojih tovarišev: „Pojdite, in dajte zdravniku kaj prav dobrega jesti.“ Gvardijan mu odgovori: „Oče, sram nas je povedati, da smo zdaj tako vbogi, da se sramujemo ga povabiti.“

Svetnik odgovori: „Ne bom vam dvakrat vzkazal.“ Zdravnik je pa rekel: „Bratje, vaše vboštvo bo za me slast.“ Bratje so šli pripraviti vbožno mizo, namreč malo kruha, malo vina in malo sočivja, kar so bili pripravili za se.

In ko so začeli jesti, glej negdo poterka na samostanska vrata; na kar vstane eden bratov, gre in odpre vrata. In glej, prikaže se žena s košaro polno jako belega kruha, rib, račjih kolačev in svežega grozdja.

Videč vse to so se bratje in zdravnik jako razveselili in čudili. In zdravnik je vzdihnil: Bratje, mi ne poznamo svetosti tega moža, in še vi ne“.

LXXV. POGLAVJE.

Kako ponižno je razložil nekemu doktorju iz reda pridigarjev neko versto svetega pisma.

Ko je bil blaženi Frančišek pri Sijeni, je k njemu prišel neki doktor svetega pisma iz reda pridigarjev, dober in jako pobožen mož. In ko se je on z blaženim Frančiškom več časa o svetem pismu pogovarjal, ga je ta učitelj vprašal, kaj pomenijo besede Ezekijelja preroka: „Ako ne boš očital hudobnemu njegove pregrehe, bom njegovo dušo iz tvojih rok terjal.“ In mu je pripomnil: „Dragi oče, jaz poznam mnogo takih, ki so v smertem grehu, katerim ne očitam njih hudobije; ali se bodo terjale iz mojih rok njih duše?“

Blaženi Frančišek je ponižno odgovoril, da je nevednež, in da prej on sam potrebuje, da bi ga drugi učili, kaker pa, da bi on odgovarjal na vprašanja iz svetega pisma. Ali ponižni učitelj je odvernili: „Brat, akoravno sem slišal od nekaterih modrih razlago teh besed, bi vendar rad slišal tudi tvojo razlago“. Na kar mu blaženi Frančišek odgovori: „Ako se ima beseda razumeti na obširno, jo jaz tako razumem: da služabnik božji mora v svojem življenju v svetosti tako goreti in se svetliti, da bo mogel z lučjo zgleda in jezikom svetega obnašanja vse hudobne svariti: tako bo on z bliščem svojega življenja in vonjavo dobrega glasu očital vsim njih pregrehe.“ In tisti učitelj je jako spodbujen pri odhodu rekel tovarišem blaženega Frančiška: „Bratje moji, bogoslovje tega moža, po čistosti in premi-

šljevanju podperto, je leteč orel, naša znanost se pa s trebuhom plazi po zemlji.“

LXXVI. POGLAVJE.

Kako se je dal nesti v Asiz.

Ko je blaženi Frančišek od prevelikih bolečin ležal bolan v Sijeni, in se je zdelo, da roka Gospodova bolj konavadno teži nad njim, je brat Elija njegov namestnik, vsled videnja, katero je imel pri Folinju, o njegovi bližnji smerti hitro tje prišel in ga dal prenesti v Asiz.

LXXVII. POGLAVJE.

To je hvalospev stvari, od blaženega Frančiška sestavljen, ko se je smerti bližal.

Najvikši, vsegamogočni, dobri Gospod, tvoje so hvale in slava in čast in vsaki blagoslov; samo tebi se spodobijo in nobeden človek ni vreden te imenovati.

Hvaljen bodi moj Gospod sè vsemi svojimi stvarmi, posebno s častitim bratom soncem, ki dela dan in nas sè svojo svetlobo razsvetljuje; lepo je in žarkov polno in jako bliščeče, ter tvojo, o Gospod, podobo nosi.

Hvaljen bodi moj Gospod zaradi sestre lune in zvezd, ki si jih vstvaril na nebu svetle, lepe in dragocene.

Hvaljen bodi moj Gospod zaradi brata vetra in zraka in oblakov in jasnega in vsacega vremena, ki po njih deliš hrano vsem stvarjem.

Hvaljen bodi moj Gospod zaradi sestre vode, ki je jako koristna, ponižna, dragocena in čista.

Hvaljen bodi moj Gospod zaradi brata ognja, ki ž njim razsvetljuješ noč; on je lep in vesel in močan.

Hvaljen bodi moj Gospod zaradi sestre naše matere zemlje, ki nas derži in hrani in rodi razno sadje in pisane cvetlice in zeli.

Hvaljen bodi moj Gospod zaradi tistih, ki odpuščajo zavoljo njega in prenašajo bolezni in nadloge. Blager tistim, ki jih bodo prenašali mirno, ker bodo od tebe Najvikšega prejeli venec.

Hvaljen bodi Gospod zaradi sestre naše smerti telesne, kateri noben živ človek ne more vbežati. Gorje tistim, ki v

smertnem grehu vmerjejo. Blager tistim, ki so vdani v tvojo presveto voljo, ker jim druga smert ne bo mogla škodovati.

Hvalite in blagosiljavljajte mojega Gospoda in zahvaljujte se mu in služite mu v veliki ponižnosti.

LXXVIII. POGLAVJE.

Kako je hotel naznaniti gospê Jakomini v Rimu svojo bližnjo smert.

Ko je bil blaženi Frančišek v kraju svete Marije Porcijunkuljske v svoji zadnji bolezni, od katere je tudi vmerl, je en dan poklical k sebi svoje tovariše rekoč: „Vi veste, kako rada je mene in naš red imela in ima gospa Jakomina Setesoljska, in kako nam je verna in vdana. Zato mislim, da ji boste storili veliko dobroto in tolažbo, ako ji naznanite, kako je z mano, in posebno, ako ji pošljete reči, da naj mi pošlje redovnega sukna, pepelnastega, in ob enem fistih sladčic, katere mi je večkrat v Rimu pripravljala“. Tiste sladčice se napravljajo iz mandeljnov, sladkorja in drugih stvari, ter jim v Rimu pravijo: „mortarolo“. V resnici je bila tista gospa jako pobožna in vdova ter ena izmej najbolj imenitnih in bogatih v celem Rimu; ona je po zasluženju in opominjevanju blaženega Frančiška prejela od Boga take milosti, da je vedno v obilnih solzah in pobožnosti, v ljubezni in sladkosti do Kristusa bila videti kaker druga Magdalena.

Pisali so ji torej pismo, kaker je rekel svetnik. Neki brat je šel iskat brata, kateri naj bi rečeni gospê nesel pismo. Kar se zasliši, da negdo terka na vrata kraja, in ko je brat vrata odperl, glej gospo Jakomino, ki je bila prišla z veliko naglico obiskat blaženega Frančiška.

In ko jo je eden izmej bratov spoznal, je šel hitro k blaženemu Frančišku, ter mu je z velikim veseljem naznanil, da ga je prišla iz Rima gospa Jakomina se sinom in mnogimi drugimi rečmi obiskat. Ter reče: „Kaj nam je storiti, Oče? Naj jo li pustimo stopiti noter k tebi?“ In to mu je rekel, ker so bili po volji blaženega Frančiška odločili, v tistem kraju, da ne sme zavoljo velike imenitnosti in pobožnosti nobena ženska stopiti v tisti samostan. In

blaženi Frančišek mu reče: „Za to gospo se ni treba deržati te postave, ker kako živa vera in pobožnost jo je iz tako daljnih krajev sem pripeljala!“ Stopila je torej ta gospa v obilnih solzah k blaženemu Frančišku. In res, čudno! ker je prinesla sabo mertvaško sukno pepelnaste barve za habit, in vse, ker je bilo v pismu, kaker da bi bilo pismo prejela. In rečena gospa je bratom rekla: „Bratje moji, ko sem molila, mi je bilo kako-le rečeno v duhu: Pojdi in obišči svojega očeta Frančiška, in hitro, pojdi in ne mudi se, ker, ako se boš dosti mudila, ga ne boš živega našla. Vzemi sabo tako in tako sukno za habit, in pripravi mu za jesti take stvari; nesi tudi ob enem za sveče toliko voska in tudi kadilo“. V pismu je bilo vse to razen kadila. In tako se je zgodilo, da tisti, ki je navdihnil kraljem, da naj se gredo poklonit njegovemu Sinu na dan rojstva, je navdihnil tisti imenitni in sveti gospê, da naj gre počastit njegovega ljubeznivega hlapca na dan smerti, dan pravega njegovega rojstva. Pripravila je torej gospa tisto jed, katero je sveti Oče toliko želel; ali jedel je malo, ker je vedno bolj pešal in se smerti bližal. Dala je pripraviti tudi mnogo sveč, da bodo gorele pred njegovim svetim telesom; iz sukna so mu pa bratje napravili habit, v katerem je bil pokopan. On je pa vказal, da naj mu bratje sešijejo vrečo v znamenje in zgled ponižnosti in „gospe“ siromašnosti. In tisti teden, ko je prišla gospa Jakomina se je sveti naš oče preselil iz tega življenja in šel k Bogu v nebesa.

LXXIX. POGLAVJE.

Kako se je malo pred smertjo dal nesti k sveti Mariji Porcijunkuljski in je tam vmerl.

O bližnji smerti od svetega Duha opominjan, se je blaženi Frančišek v škofovi palači v Asizu bolan dal svojim bratom prenesti k sveti Mariji Porcijunkuljski, da bi vmerl in končal svoje dni tam, kjer je bil začel pokušati dušno življenje in razsvetljenje. In ko je bil tam za smert bolan, je sklical svoje tovariše, in večkrat jim vказoval peti Bogu hvalnice. Torej tisti večer pred smertjo po večerji, je blaženi Frančišek pred brati, ki so se bridko jokali in vtolažiti se ne mogli, z veliko pobožnostjo in spoštljivostjo z razpro-

steršimi rokami k Gospodu z veliko dušno in telesno radostjo rekel: „Dobro prišla, sestra moja smert!“ In po berilu evangelija, blagoslovivši brate, si je dal sleči habit in se tako na tla položiti. In kmalu potem se je preselil iz tega življenja in se z Bogom v nebesih združil, skoraj po noči četrtega oktobra 1226.

Drugi dan zjutraj je prišlo vse ljudstvo in vsa duhovščina iz Asiza k sveti Mariji Poreijunkuljski, ter vzemši sveto njegovo telo od tam, kjer je vmerlo, so s pesnimi in hvalami vsi nesoč veje dreves nesli ga k svetemu Damijanu v tolažbo njegovih hčer in služabnic. In odmeknivši železno mrežo, kjer so se obhajale, so bratje položili na tla sveto telo, ter je tam pustili dokler se niso gospa Klara in njene sestre potolažile nad njegovimi ranami, akoravno so ostale polne žalosti in objokane, ker so ostale sirote brez tolažil in opominov blaženega Frančiška, voditelja in učitelja.

Konec.

Spomini na moje romanje v Sv. Deželo.

(P. E. P.)

15. Iz Naplusa v Jeruzalem.

Dne 18. februarija smo hoteli maševati že pred tretjo uro zjutraj, da bi čim preje zajahali svoje konje in prišli še do večera v Jeruzalem. Goljufalo nas je pa za več kaker eno uro, zaspali smo namreč vsi in tako smo odjahali po opravljenih sv. mašah šele ob petih zjutraj. Bilo je skoraj merzlo, ko smo sedli na konje. Pot, ki nas je čakala še denes, je bila dolga, toda zavoljo starih spominov jako zajemljiva, ob enem pa tudi silno težavna. Vender pa zadnji dan pri vsih težavah romarja tolaži misel, v par urah boš v Jeruzalemu. — Tudi naše življenje, dragi bravec, je podobno romanju, tudi v življenju nam nakloni neskončna previdnost božja marisikaj britkega in težavnega, kar nas pa nikaker ne sme tirati v maloserčnost ali celo obup. Pomisli, vbogi terpin, ako se ti hudo godi, ako pride bolezen v tvojo hišo, ako poterka potreba na vrata vbožne tvoje

koče, pomisli tedaj, da je človeško življenje le romanje in da boš morda prej kakor misliš v večni domačiji, v nebeškem Jeruzalemu.

Jahali smo najprej po poti, po kateri smo šli sinoči k Jakobovemu studentu. — Bili smo zopet na planjavi, kjer je raztegnil nekedaj očak Abraham svoj šotor. Tukaj sta imela pozneje svoje šotore tudi Izak in Jakob. Jakob je kupil od Hemorjevih sinov to polje, kjer je skopal tudi vodnjak.

Nekoliko proč od Jakobovega studenta je grob egiptovskega Jožefa. Ta sè zidom obdani grob smo ogledali kar s ceste.

Pot in okolica ste postajali polagoma zopet bolj puščobni, ko smo jahali po dolini mej gorama Ebálj in Garizim. Pot je bila samotna, le tu in tam smo srečavali ljudi, ki so prihajali k studentem zajemat vode, ki si jo spravljajo v mehove. Ni ravno okusno gledati, kako se zajema voda v malo snažne mehove, vendar pa se ohrani voda ravno v mehovih, kaker sem se sam prepričal, okusna in hladna. Pot je vodila zopet navkreber, z verha smo imeli prav mičen razgled po prijazni Samariji, na gore Ebálj in Garizím, v ozadju pa se vidijo z večnim snegom pokriti ponosni verhovi velikega Hermóna. To je tedaj ona zemlja, katero je blagoslavljal Mojzes pred svojo smertjo z besedami: „Bodi oblagodarjena od Gospoda zemlja sè sadom spod neba in roso in z vodami spodaj zbranimi, z drevesnim sadjem sonca in lune, z verhom starih gora in sadovi večnih hribov, sè sadom zemlje in njeno obilnostjo. (5. Moz. 33, 12—16).

Ob desetih smo bili v vasi Lubban, (stari Lebna), kjer smo nekoliko počivali. Od Lubne naprej je pot silno sterma, nerodna in skalovita. Treba je bilo vse pazljivosti na se in na konja, da se ni zgodila kaka nesreča. Sicer so pa arabski konji takih potov vajeni, po katerih bi prav zastonj poskušal naše konje. Na levi v stranski dolinici leži Sulan, stari Silo, keterega pa z naše poti nismo videli. V Silo je stal dolgo časa sv. šotor sè skrinjo zaveze. Tukaj so stari Izraelci molili in darovali; semkaj je prišla Ana s težkim srcem molit Gospoda Boga, tukaj je bila njena molitev vslišana, dobila je sinu Samuelja. V Silo je zrastel deček

Samuelj v mogočnega preroka. Tukaj je živel Heli in žalil Gospoda sè svojo popustljivostjo. Od tod so nesli skrinjo zaveze v boj zoper Filistejce, toda Izraelci so bili premagani, Ofni in Finees Helijsva sinova sta bila umorjena, Heli sam pa je pal vsled serčne bolesi raz sedež, ne tolikanj zavoljo smerti svojih sinov, mariveč zavoljo skrinje Gospodove, in vbil se je. Ak oravno nismo šli prav na mesto kjer je stal stari Silo, — saj tam ni nič družega, kaker le nekaj razvalin — sem vender vesel, da sem bil prav blizu tega starega, iz sv. pisma znanega kraja.

Pot je postajala vedno bolj strašna in težavna, prišli smo do ozke zloglasne dobine Vadi-Haramije, to je dolina roparjev. Res so bili nekedaj tukaj roparji, ki so prežali na popotnike, dandanašnji jih navadno sicer tukaj ni, ostalo pa je dolini to ime, ki je njej tudi glede njene naravne lege jako primerno. Na verhu te doline je jako gost oljikov gaj, skozi keterega vodi ozka pot. Moj konj je postajal vedno bolj muhast in termast; čim bolj sem vlekel uzdo na levo, tem bolj se je termasta žival zaganjala pod oljike, katerih veje segajo skoraj do zemlje. Videti je bilo, da se me hoče znebiti poredna žival. Ker je bila nevarnost za moj vrat, primem za visoko oljično vejo in si hočem noge potegniti iz stremenov. Nisem sicer obvisel, kaker nekedaj Absalon, ker se je veja odtergala; pa telebnil sem precej močno na tla, noge pa so še tičale v stremenih. Konj me je vlekel nekaj časa za seboj, slednjič se mi je vender posrečilo noge spraviti iz stremenov. Lehko umevno, da so bili tovariši silno preplašeni, ko so zapazili, kaj se je zgodilo, toda ko so se prepričali, da mi ni nič hudega, smo se vsi prav preserčno smejali, ker sem nekako po Absalonovo obvisel in ne po Absalonovo padel.

Prišli smo v kraje, kateri so bili nekedaj izročeni Efraimovim potomkom. Svet je sicer hribovit, toda rodoviten. Povsodi je videti obilno oljik in tudi vasi so zopet bolj pogoste. Omenjam le vas Taibe, ki je beržkone staro mesto Efrem ali Efron, rojstno mesto sodnika Gedeona in mesto, v katero se je Gospod za nekaj časa odtegnil, potem ko je obudil Lazarja. Ob treh popoldne smo prišli na zadnji hrib, raz kateri se vidi v nejasnih potezah že Jeruzalem; bolje se vidi Oljiska gora.

Prijahali smo v znožje hriba, na katerem je vas Betin, staro častitljivo mesto Betelj. Na tem hribu je stalo kana-nejsko mesto Luza, mimo keterega je šel očak Abraham, ko je prihajal na povelje božje iz Kaljdeje. Mej Beteljem in Hajem je sveti očak postavil aljtar Gospodu in klical nje-govo ime. Očak Jakob je prenočil tukaj, ko je bežal pred svojim bratom Ezavom in videl je v sanjah kaker lestvico, po kateri so angelji gori in doli hodili „in Gospoda slone-čega na lestvici, kateri mu je rekel: Jaz sem Gospod, Bog Abrahama, tvojega očeta, in Bog Izakov; zemljo, kjer spiš, bom dal tebi in tvojemu zarodu“. (1. Mojz. 28, 13.) Ko se Jakob zbudi, se vzdigne poln svetega strahu in reče: „Kako strašen je ta kraj! Tukaj ni družega, kaker hiša Božja in vrata nebeška“. (1. Mojz. 28, 17.) Zato je imenoval Jakob ta kraj Bétélj — hiša božja. Tukaj je storil tudi obljubo, da bo, ako ga Gospod srečno pripelje nazaj, tukaj postavil aljtar in Gospodu desetino dajal. Tako je postal Betelj sveto mesto stare zaveze. V Betelju je vmerla Debora, Rebekina dojnica in pokopana je bila poleg mesta pod dobom. — V času sodnikov se zopet tukaj mnogokrat imenuje neka druga Debora, mogočna junakinja, prerokinja, in pesnica, ki je mej Beteljem in Ramo sodila izraeljsko ljudstvo. Ona je klicala in navduševala onemoglo ljudstvo v boj zoper kananejskega kralja Jabina in po slavni zmagi je zapela prekrasno pesem.

Ko se je pa v Roboamovem času ljudstvo razcepilo v dvojno kraljestvo, je bil tudi Betelj, prvi sv. kraj pravega bogoslužja, onečaščen z malikovanjem. Jeroboam noče več pustiti ljudstva v Jeruzalem darovat, v strahu, da bi se zopet ne združilo z Davidovo hišo. Zato da postaviti zlata teleta in sicer jedno v Danu, drugo pa v Betelju. Tako je postal Betelj — hiša božja — hiša malikovanja in gerdih hudobij. Zato germijo tudi preroki ostre besede zoper Betelj, spremene mu tudi ime in mu pravijo Bethaven — to je hiša hudobije in malikovanja. Kralj Jozija je očistil sicer to mesto hudobije, toda prekletstvo je venderle ostalo.

Pod Beteljem se obrača pot proti jugu navzdol. Ves vtrujen od jahanja sem nekoliko zaostal, pognal sem svojega konja za drugimi, sam sem šel pa peš. Morda sem bil kakih 3000 korakov za drugimi, ko pridejo meni naproti trije mladi, slabo napravljeni možje, začudeno me pogledajo in

se nekaj mej seboj pomenkujejo. Nekako tesno mi je bilo pri srcu, ko stopijo pred me s vprašanjem, koliko je ura. Ko spoznam, kaj hočejo vedeti ti ljudje, katerih vunanost je bila tako malo prikupljiva, se naredim, kaker bi ne imel ure, pogledam proti soncu in pokažem na perste, da vtegne biti morda tri. Nekaj časa so še gledali za menoj, eden je še kazal na usnjati jermen, na katerem sem imel v futralju spravljeno kukalo, morda je mislil, da nosim denar; jaz sem jo pa prav hitro odkuril, vesel, da se mi je posrečilo prevariti jih. Za menoj niso šli, ker je ravno za menoj prihajala večja družba s protestantovskim pastorjem iz Nazareta. Ke bi bil jaz uro pokazal, bi jo bil videl gotovo zadnji krat. Ta dogodek me je podučil, da na Jutrovem nikedar ni svetovati, da bi se posamezen človek ločil od družbe.

Čez nekaj časa gre pot zopet navzgor in pripelje slednjič na novo cesto, ki vodi iz Jeruzalema v Jafo. Na verhu hriba stoji vas Elj - Bire, kraj, kjer sta Marija in Jožef pogrešila dvanajstletnega Jezusa. Sporočilo, ki to terdi, je prav verjetno. Kraj ima namreč zdrav in močan studenec; blizu studencev so pa, kaker dandanašnji, tako tudi nekedaj radi prenočevali popotniki.

V Elj-Bire smo se zopet nekoliko odpočili in okrepčali v neki gostilni, v kateri pa je bilo prav po turški navadi treba sedeti kar na tleh. V tej vasi se pa dobe tudi vedno vozovi, ki vozijo v Jeruzalem. Ker nam je neketerim jahanje že presedalo, smo naročili voz, ki nas je imel peljati do zaželenega cilja, drugi so pa jahali za nami.

Z voza smo videli več vasi, izmej katerih omenim le stari Gabaa, rojstno mesto kralja Savlja, in pa hrib Anatot, rojstno mesto preroka Jeremije. Sedeli smo v vozu precej na tesnem in ni se nam ljubilo mnogo govoriti, deloma zavoljo vtrujenosti, deloma pa tudi zavoljo tega, ker je bilo naše srce polno najslajših občutkov, ko smo se bolj in bolj približavali najsvetejšemu mestu. Slednjič pridemo do verha zadnjega griča, na katerem je nekedaj čakal veliki duhovnik Jadus, oblečen v velikoduhovniška oblačila, slavnega kralja Aleksandra. Jožef Flavij pripoveduje, da se je mogočni zmagovavec spoštljivo poklonil velikemu duhovniku. — Zahajalo je ravno sonce, ko zagledamo z verha

od večerne zarje obsejano sv. mesto, po katerem smo toliko časa hrepeneli. Solza ginjenja zaigra človeku v očesu, ko zagleda pred seboj mesto Jeruzalem. Ves poln svetega veselja, bi bil rad skočil z voza, ter kleče pozdravil sveto mesto z besedami sv. Bernarda: „Bodi pozdravljeno rojstno mesto naše vere, gospodovavka narodov, kraljica dežel, dediščina očakov, mati prorokov, učiteljica vere, slava kerščanstva. ti moj Jeruzalem, bodi mi iz dna serca pozdravljen!“ — Ne vem kako to, precej ko sem sveti kraj zagledal, mi je prišel na misel genljivi prizor, ko je Gospod jokal nad zaslepljenim mestom.

Visoko temno zidovje obdaja Jeruzalem, ki leži sredi otožne okolice. Vidi se pred nami celo morje hiš, nad cerkvijo božjega groba se sveti od večernega sonca razsvetljen križ, nad mogočno kupljo Omarjeve mošeje, na mestu, kjer je stal nekedaj tempelj — pa se sveti polumesec. Ves zamišljen sem stopal po ulicah sv. mesta in šele v samostanski celici, ko sem bil zopet sam, sem se zavedal toliko, da sem se mogel dobrotljivemu Bogu zahvaliti za nezasluženo milost, da mi je dal videti Jeruzalem.

Sv. Trojica v Slovenskih goricah.

P. E. L.

B. Opis cerkve.

(Konec.)

Štatuie štirih lavantinskih cerkvenih učenikov ob stebrih v ladiji so bile postavljene za časa patrov avguštincev. Omenili smo jih že v zgodovini cerkve. Te statuie so človeške velikosti, do cela pozlačene ter izpolnjujejo prav lepo srednji prostor ladije.

Stranski aljtarjev ima cerkev sedem. Romarji tudi pred njimi radi molijo ter se priporočajo dotičnim svetnikom. Pervi stranski aljtar na desni strani je posvečen sv. Frančišku Seraf., za časa patrov avguštincev se je pa častila tukaj Žalostna mati božja. Na nasprotnem aljtarju,

kjer se časti sedaj sv. Anton Padov., se je častil prej sv. križ, o čemer pričajo umetne aljtarske slike.

Aljtar pri moških stranskih vratih je posvečen sv. Nikolaju Toletinskemu, redovniku avguštinskemu. Imenujejo ga pa navadno aljtar vernih duš. Slika aljtarja kaže svetnika, ki kleči nad vicami ter pošilja goreče prošnje k Mariji Devici za verne duše. V njegovem življenjepisu beremo, da je imel milost videti, kako so se rešile duše iz ognja vic na njegovo molitev. Tudi so se mu glasno zahvaljevale po sv. maši za njegove goreče prošnje. Pri tem aljtarju premišluj torej, pobožni romar, kako terpijo duše v ognju vic. Moli za svoje rajne. Oberni se posebno do Marije Device, da jim sprosiš odrešenje po njeni priprošnji. Aljtar pri ženskih stranskih vratih je posvečen Mariji Tolažnici, sv. Avguštinu in sv. Moniki. Na sliki aljtarja ima Mati božja prvo mesto. Njenega pasu se deržita sv. Avgustin na jedni strani in sv. Monika na drugi. Beržkone je bil to prej aljtar bratovščine Marije Tolažnice s črnim usnjatim pasom, katero so posebno razširjali redovniki avguštinci. Dandanašnji naj bi se pred tem aljtarjem rade mudile kerščanske matere ter po zgledu sv. Monike goreče in vstrajno molile za svoje otroke. Kerščanskim materam v spodbudo je na aljtarju tudi prav lepa podoba žalostne Matere božje.

Tretji stranski aljtar na moški strani je posvečen sv. Roku. Stal je prej v kapelici Matere božje zunaj cerkve. Sv. Rok je patron zoper kužne bolezni pri ljudeh in pri živalih, varuje pa tudi dušo pred kugo greha. Nasproti na ženski strani stoji aljtar sv. Florijana. Temu mogočnemu varihu naših poslopji se posebno goreče priproročajo zoper nesrečo ognja.

Pod korom na levi strani je sedmi stranski aljtar. Posvečen je bil prej Brezmadežni Devici Mariji. Dandenes je pa aljtar bratovščine Karmelske Matere božje, ki je pri Sv. Trojici cerkvenopravno ustanovljena. Prelepa podoba Marije Karmelske vabi tako močno k molitvi, da človek tukaj nehote poklekne in moli. Marija derži v roki znamenje zveličanja, to je škapulir. Tako je Marija sama imenovala to obleko, ko jo je podelila bl. Simonu Stoku s temile besedami: „Sprejmi, ljubljeni sin, škapulir tvojega reda kot

znamenje moje bratovščine tebi in vsem karmelitom v pravico. Kedor bo v tej obleki (pobožno) vmerl, naj ne terpi večnega ognja. Glej znamenje zveličanja, rešenje v nevarnostih, zavezo miru in večne pogodbe.“

Aljtarju podobna je tudi oprava za blagoslovljeno vodo s kipom sv. Frančiška Ksaverija nasproti sv. Roku na moški strani in oprava za kerščevanje s kipom sv. Patricija nasproti sv. Florijanu na ženski strani. —

Trojška cerkev nas torej res v marisičem spominja na nebesa. Vidimo v njej tri božje osebe na milostni podobi, vidimo nepojemljivo skrivnost presv. Trojice vprizorjeno na trikotu, vidimo nadalje Marijo, devetere angeljske verste, a p o s t o l j e in svetnike kaker združene k češčenju trojnojedinega Boga. Bujno in prav lepo slikano okrasje nas opozarja, da bo naša sreča v nebesih najpopolnša in najobilniša, ako jo dosežemo.

Po pravici imenujejo torej to hišo božjo nebesa na zemlji: Tukaj kraljuje sv. Trojica kaker v nebesih; tukaj sprejema prošnje vernikov neposredno kaker na svojem tronu; tukaj se skazuje posebno dobrotno po milostni podobi.

Omeniti moramo še nekaj posebnega, namreč skupek dobrega pastirja z ovčicami. Na desni strani pod korom se vidi lep kip dobrega pastirja, našega Gospoda Jezusa Kristusa. Z božjo ljubeznijo pase svoje ovčice. Za temi se vidi volk, ki preži na ovce. Celo od zadaj za drevesom pa je skrit sam vrag. Dobro moraš gledati, ako ga hočeš zapaziti. Kaj dela ta tukaj? Lehko si misliš, da pazi na tiste, ki se v cerkvi nespodobno vedejo.

Še mnogo drugih spodbudnih slik se nahaja ob stranskih stenah. Razumevne so same ob sebi. Znamenita je slika ki predstavlja porcijunkuljski odpustek na zidu nasproti aljtarju sv. Frančiška. Podučna je tudi slika nasproti aljtarju sv. Antonija Padov. — Kaže nam čudež, keterega je storil Bog po sv. Antoniju v Tuluzi pred neverniki, ki niso hoteli verovati nauka o najsvetejšem aljtarskem zakramentu: Izstradan osel neče jesti lepega zernja, ampak pada na kolena pred monštranco ter pripoznava v sv. Rešnem Telesu pričujočega Boga. — Pri aljtarju sv. očeta Frančiška zapazimo tudi v steno vzdian gerb prvih in

največih dobrotnikov trojiškega svetišča, gospodov Stubenbergov iz grada Gornji Cmurek. —

Sedaj pa poklekni, pobožni romar, spet pred veliki altar ter prosi za vse milosti in dobrote, ki so ti potrebne. Spoznal si, kako veličastnega se kaže trojedini Bog na tem sv. kraju. Moli torej z neomejenim zaupanjem. Naj bi se pa tudi zbudile v tvojem sercu goreče želje, gledati presv. Trojico v večnosti od obličja do obličja in jo tamkaj hvaliti sè vsemi izvoljenimi! —

Pristaviti hočemo našemu opisu cerkve še, ketere dni so veči romarski shodi. Skorej ni dneva, da ne bi prišli pomoči iskajoči k Sv. Trojici. Že ob navadnih nedeljah in praznikih je mnogokrat majhin shod. Največi romarski shodi so pa

1. na god sv. Florijana. Ta dan pridejo v procesijah k Sv. Trojici sledeče župnije sè svojimi dušnimi pastirji: Sv. Lenart, Sv. Jurij v Sl. g., Sv. Ana, Sv. Benedikt, Sv. Anton, Sv. Jurij na Ščavnici, Sv. Andraž, Sv. Boljfanjk in Sv. Rupert. Značivno je, da pridejo prebivalci Slovenskih goric k Sv. Trojici ravno na dan sv. Florijana, ki je poseben zaščitnik zoper nesreče ognja. Z njegovo priprošnjo upajo toliko bolj biti vslišani. Iz prej navedenih obljubnih podob je razvidno, da so bili ovarovani častivci presv. Trojice nesreče ognja na posebno čudovit način.

2. Na najvišji praznik presv. Trojice se zberejo velike trume romarjev iz lavantinske in sekovske škofije, tudi Slovenci in Nemci iz daljnega Ogerskega.

3. Milosti polnega dne porcijunkuljskih odpustkov se vdeležijo verniki od blizu in daleč z izredno gorečnostjo v najobilnišem številu.

4. Primeroma največi shod je kvaterno nedeljo v jeseni; s to nedeljo se romanje sklene, mejtem ko se na dan sv. Florijana začne. —

Veliki shodi so nadalje binkoštni teden, posebno binkoštno soboto in pondeljek. Ta dan prideta veličastni procesiji iz Negove in od Jarenine vsaka sè svojim dušnim pastirjem. Tudi k mali in veliki maši in na praznik angeljev varihov se zbere mnogo romarjev. Razen tega pride več posamnih deloma obljubnih procesij. V prav velikem številu se zbirajo tudi tretjeredniki, ki imajo svoje shode sledeče

dni: Na novega leta dan, na svečnico, na praznik sv. Jožefa, na Belo nedeljo, na Križevo nedeljo, na praznik sv. apostoljev Petra in Pavla, na veliko mašo, na angeljsko, rožnovensko in dušno nedeljo, in na praznik brezmadežnega spočetja Marije Device.

Izmej pobožnih romarjev, ki prihajajo k Sv. Trojici, jih je največ iz Slovenskih goric, v manjšem številu pridejo Nemci iz bližnjih dekanij sekovške škofije. Posebno priljubljeno zavetišče je Sv. Trojica prekmurskim Slovencem in Nemcem škofije sombotelske. Njim se prav radi pridružijo cigani, ki jim je postopanje seveda nekako prirojeno.

Žal, da pridejo tudi mnogi k Sv. Trojici ne na božjo pot, ampak na božji rop. To so žepni vohuni, ki kradejo romarjem njih popotnico. Tatovi so izredno premeteni in prederzni. V veliki stiski se jim njih skrivno delo tudi lahko posreči. Zategadelj svetujemo vsakomu, naj vzame le najpotrebniši denar na pot in naj ga koliker mogoče varno shrani.

Po naporni molitvi se romar rad tudi kaj odpočije in razvedri zunaj cerkve. Opozorimo torej na lepi razgled posebno na bližnjo okolico. V daljavo pa se vidijo proti jugu Haloske gorice, bolj na desno Rogačka planina, ki se vidi kaker velika hišna streha, in Roč. Proti zapadu imaš pred seboj Pohorje, bolj na desno pa Švangerske in Koroške planine. Celo Stubalpe sè svojim Brandkogel se vidijo od tod. Na severni strani se svetli na visokem hribu cerkev sv. Ane in poleg nje Marija snežna; čez podružnico Sv. Treh Kraljev zapaziš Stradenske in Gljajhenberške hribe. Na vzhodu te pozdravljate pa bližnji župni cerkvi Sv. Anton in Sv. Andraž. Pobožni romar bo gotovo ogledal tudi kapelice križevega pota zunaj cerkve ter počastil terpečega Zveličarja

* * *

Ozrimo se k sklepu še enkrat na zgodovino tega svetišča in na njegovo veličastno stavbo. Reči moramo: Na njem se je pokazal očitno perst božji na izreden način. Bog je izvolil kraj milosti sredi Slovenskih goric v času, ki je bil tako nevaren za sv. vero. Takrat se je prederzno razširjalo luteranstvo na vso moč. Lehko rečemo, da je ovarovala Sv. Trojica okolico pred krivo protestantsko vero. Bog sam je po izrednih znamenjih nagnil vernike k stavbi svetišča

ter navdušil veliko dobrotnikov, ki so podpirali delo. Ko se je pa vpostavila podoba presv. Trojice v cerkev, je storil mnoge čudeže. Verhunec je dosegla božja pot v 18. stoletju. Sv. Trojica je bila središče verskega gibanja za celo okolico. Prihajali so na ta sv. kraj ne le verniki; tudi duhovniki iz soseske so darovali tukaj sv. maše, ki so se plačevale z največo gorečnostjo. Sam knezoškof sekovski Frančišek Anton grof Vagensperg je delil sveto birmo za celo okolično pri Sv. Trojici. Hud udarec je pa zadel svetišče za čas cesarja Jožefa II. Menihi avguštinci so zapustili sv. kraj. Cerkev je bila oropana svojih dragocenosti, mašne oprave in obljubnih podob. Romanje se je sploh prepovedalo. Ko so pa minoli sv. veri tako sovražni časi, je hitro oživila božja pot. Svetišče je dobilo spet redovnike. Sinovi sv. očeta Frančiška oskerbujejo že skozi 50 let župnijo in službo božjo na tem kraju milosti. Vsa zgodovina svetišča nam priča, da je čuval Bog ta kraj izredno po svoji neskončni dobrotljivosti in previdnosti. O njem veljajo v posebnem, pomenu besede božje: „Zakaj izvolil in posvetil sem to mesto, da bo moje ime ondina večno in da ostanejo moje oči in moje serce ondi vse dni.“*) V vsem tem pa moramo spoznati izredno ljubezen božjo do prebivavcev Slovenskih gor in okolice ter hvaležno moliti Boga, „ker je dober, ker je večno njegovo vsmiljenje.“**) Zavoljo njih namreč je storil vse te veliko reči.

Videli smo nadalje, da je dandenes tudi oblika cerkve, zunanja kaker notranja, nad vse spodbudna. Hiša božja je lepota Slovenskih gor. Gospod je zbudil podjetne dušne pastirje, ki so spopolnili in olepšali cerkev od znotraj in od zunaj. Tujec, ki pride daleč z Nemškega na ta kraj, nikaker ne pričakuje kaj tacega ter se čudi ne le nad veličastno zidavo, ampak tudi nad prebivalci, ki imajo tako hišo božjo.

Sklenemo spis sè serčno željo, da bi se verni tolike ljubezni in dobrote božje vredne skazovali ter prejemali več in več milosti in dobrot na tem sv. kraju.

*) II. Paralipom. 7, 16.

**) Ps. 117, 1.

Kako naj še obhajamo Marijino sveto leto.

Kot najmanjši ud tretjega reda sv. Frančiška se želim obrniti z naslednjo prošnjo do vseh bravecev „Cvetja“. Ker se letos povsod tako lepo obhaja Marijino sveto leto, naj bi tudi tretji red sv. Frančiška ne zaostal. Saj je Marija kraljica tretjega reda sv. Frančiška. Vprašali pa boste, kako mislim, da naj mi še posebno počastimo Marijo? Na to vprašanje hočem na kratko odgovoriti.

Dragi tretjeredniki in tretjerednice! Vi imate doma morda cvetlični vertec, ki vam je jako ljub. Vender pa je na tistem vašem vertecu morda obilo plevela. Ta plevel je treba izpleti, potlej bo še le vaš vertec res lep. Ali kakov vertec pa je to? Ta vertec so vaši otroci, ta vertec je sploh naša mladina. Ah, in na tem vertu je, žalibog, dandanašnji silno mnogo plevela! Mladina se tako pohujšuje, da ni mogoče popisati. Mladina je razuzdana po mestih, in ravno tako razuzdana je po vaseh. Ako pojde tako naprej, kam pridemo? Kakšen bo odgovor na sodnji dan? Ali ni Kristus zažugal sè svojo mogočno besedo: „Gorje tistemu, po katerem pohujšanje pride! Bolje bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja!“ — Ali za vse to se dandanašnji nihče dosti ne zmeni!

Rajni sveti oče Leon XIII. so pričakovali poboljšanja sedanjega sveta po tretjem redu sv. Frančiška. K vam, dragi bratje in sestre, se obračam tudi jaz in upam, da te moje kratke verstice ne bodo zastonj. Vsi pač želimo dobro zveršiti to Marijino sveto leto. Dobro in najbolj pa ga bomo zveršili in najbolj bomo vstregli naši brezmadežni materi nebeški, ako za terdno sklenemo vse storiti, kar je v naši moči, da rešimo mladino, da jo pripeljemo na pravi pot. Učimo mladino spoznavati Boga in ne tolikanj svet. Svet smo dobili in svet bomo pustili. Naše življenje je kratek le dan!

Marija je sè žalostjo in z britkimi solzami iskala svojega ljubega Jezusa. Pa on je bil v templju mej učeniki. Vprašam vas, kje so pa vaši izgubljeni otroci? Težko, da

bi bili v hiši božji; najraji so v kaki slabi hiši ali v slabi družini. Išcite jih; zakaj vam so izročeni in vi boste odgovor dajali od njih. Gorje pa tistim starišem, ki celo sami vodijo svoje otroke po gostilnah in drugih takih krajih! Vi tretjeredniki tega ne delate; ali skušajte, koliker le morete, tudi druge odvracati od takega pohujšljivega ravnanja. Vi pa vodite svoje otroke v hišo božjo. Zgodaj jih peljite pred tabernakelj in učite jih ljubiti Jezusa, ki ko Bog in človek noter prebiva pod podobo svete hostije. Peljite jih pred Marijin altar, pokažite jim podobo kraljice nebeske, učite jih ljubiti njo, ki je tudi njih najboljša mati. Ako tako zgodaj vcepite v mlada serca pravo kerščansko ljubezen in potem vse nadalje stanovitno skerbite, da jo obvarujete pred hudobnim svetom, o! potem smete po pravici upati, da bodo vaši otroci, tudi ko odrastejo, dobri kristijani, ki bodo natanko izpolnjevali četrto zapoved božjo. Vi boste enkrat pri njih v miru in časti živeli na svoje stare dni, in po smerti morete za terdno upati, da se boste ž njimi veselili v nebesih pri večnem Bogu na vse veke. In tako bodi!

Novi kot, dne 28. oktobra 1904.

Krečič Ivan
učitelj.

Zlata maša preč. p. Benedikta Gradišnika.

Prelepa slovesnost se je obhajala dne 18. in 23. oktobra v Brežicah. Preč. p. Benedikt Lovrenc Gradišnik so obhajali svojo zlato mašo. V torek 18. okt. se je veršila svečanost v bolnišnici, v nedeljo potem pa v domači frančiškanski cerkvi. Mnogo vernikov iz cele okolice se je vdeležilo zlate maše ter počastilo zlatomašnika. Cerkev in samostan sta bila okinčana z lepimi venci. Vso slovesnost je na noge spravil preč. g. Janez Macur, superior lazaristov pri Sv. Jožefu višje Celja. Kot slavnostni govornik je povdarjal posebno velike zasluge, katere ima zlatomašnik kot goreč in obče priljubljen spovednik. Skozi 42 let se je vdeleževal sv. misijonov z velikim veseljem. Najbolj zapuščeni, bolehnii in nevedni spokorniki so mu bili najljubši. Če so ga taki prosili za sv. spoved, je pozabil na hrano in

počitek ter jim z nevtrudljivo poterpežljivostjo pomagal k dobri spovedi. Zavoljo velikih zaslug, katere si je pridobil naš jubilar kot spovednik, so sv. oče papež Pij X. dvakrat govorili o č. p. Benediktu ter mu dali oblast podeliti papežev blagoslov s popolnim odpustkom.

Premilostivi gospod škof Lavantinski, dr. Mihael Napotnik, so začertali v trajni spomin zasluge č. p. Benedikta na strani 34 v zlati knjigi misijonske hiše pri Sv. Jožefu višje Celja sè sledečimi besedami: „Pri večini misijonov je pomagal v izpovedovanju tudi častiti o. Benedikt Gradišnik, rojen dne 5. avgusta 1826 na Doberni, preoblečen v redu frančiškanskem dne 9. septembra 1850; obljube je storil dne 5. septembra 1852 in za mašnika je bil posvečen dne 18. oktobra 1854. Ker bo neutrudni modri izpovednik kmalu praznoval zlati jubilej mašništva, želim, da ga božji Pastir napolni z vsem nebeškim blagoslovom in milostjo.“*)

Zlatomašnika so nadalje razveselili z mnogimi čestitkami od blizu in daleč; 26 duhovnikov ga je obdajalo pri daritvi zlate sv. maše. Izmed daril, katere je dobil, omenimo poseben dar oskerbljen po preč. g. superioru Janezu Macurju, namreč dve novi mašni obleki, lep kelih in krasno mašno knjigo.

Bog daj prečastitemu zlatomašniku po časnem jubileju uživati večni jubilej v nebesih!

P. E. L.

Slovenski tretji red in „Cvetja“ 22. tečaj.

O tretjem redu in njegovem pomenu za poboljšanje človeške družbe smo v „Cvetju“ že toliko pisali, da bi bilo težko še kaj povedati, kar ne bi bilo povedano že v tem ali onem tečaju. Ali se slovenskim tretjim redom moramo žalibog reči, da se iz toliko tečajev „Cvetja“ človek vender ne more prav seznaniti. In vender bi se smelo misliti, da bi imel biti slovenski tretji red kaker družina zase, velika družina seveda, tako velika, da pač ni mogoče, da bi se mej sabo vsi osebno poznali; ali po imenu naj bi poznali vsi vsaj posamezne skupščine sè svojimi podružnicami,

*) Knjiga ima naslov: Obris cerkve, zavoda in delovanja častitih gospodov duhovnikov misijonarjev sv. Vincencija Pavljana pri sv. Jožefu višje Celja. V spomin na zlati jubilej. (1852-1902) Sestavil in priobčil Dr. Mihael Napotnik, knez in škof Lavantinski. V Mariboru 1904.

kaker tudi predstojnike skupščin in njih podružnic. Koristno bi bilo vedeti nadalje, kedaj se je ta ali ona skupščina ali podružnica ustanovila in kake se je v nji v teku časa razvijalo redovno življenje; kedaj imajo shode in kako se godijo; kateri so bili prejšni predstojniki, koliko udov šteje sedaj, koliko jih je vmerlo; koliko je mej njimi moških, koliko duhovnikov, koliko više izobraženih svetovnega stanu? Koliko naročnikov „Cvetja“ šteje skupščina ali podružnica; ketere druge dobre časopise naročajo in bero? Ali se sicer v kaki reči posebno odlikujejo in kaj bi bilo želeti, da se še stori ali doseže?

Ena ali druga skupščina je bila sicer že ob svojem času lepo popisana v „Cvetju“; sploh pa moramo pač reči, da je „Cvetje“ skozi ves čas svojega izhajanja, da bi se bilo, kaker bi bilo rado, moglo lepo razcvitati, precej pogrešalo nekoliko toplejšega vetriča, nekoliko prijazniših sončniših dni, ne sebi in svojemu vertnarju v čast, temuč svojim bravcem, zlasti ravno samemu slovenskemu tretjemu redu v korist in veselje.

„Cvetje“ je, koliker vemo, najstariši tretjeredni časopis mej vsemi Sloveni; za njim so prišli na dan poljski in hervaški; pred tremi leti je začel izhajati tudi češki: „Serafinské Květy“ (redakcija je v kapucinskem samostanu v Trebiču, administracija v Olomucu, predplača na leto 2 K) — in kako živahno gibanje tretjega reda češkega se zercali v tem mladim časopisu; kako zaostali smo mi v primeri ž njim! Zgenimo se torej; nekoliko več mejsebojnega spoznanja, nekoliko več bratovskega občevanja tudi pri nas! Izvedimo, koliko nas je, koliko otrok šteje mej Slovenci sv. Frančišek in kaj počnejo! V prihodnjem tečaju želimo torej nekak, kar se da, natančen pregled stanja tretjega reda na Slovenskem ob koncu svetega leta Brezmadežne; to bodi skerb in naloga predstojnikom skupščin in podružnic, tako našim kaker kapucinskim in minoritskim samostanom pridruženih. Pa tudi nadalje želimo, da bi se nam sproti poročalo vse, kar se tiče tretjega reda v raznih skupščinah in podružnicah po Slovenskem; mi pa bomo skerbili, kar bo v naši moči, da zvedo naši braveci poglavitniše redovne novice tudi od drugod. Želimo pa, da bi se tudi število naročnikov kaj pomnožilo. Naj pomisli dobro vsaki tretjerednik, vsaka tretjerednica, ki zna brati, da je „Cvetje“ edini redovni časopis slovenskih udov tretjega reda, keterega naročati in brati in na vsak način po svoji moči podpirati, mora biti vsem častna dolžnost. Ne moremo si misliti, da bi bil pravi tretjerednik, komer „Cvetje“ ni mari; ne moremo si misliti, da bi bili v resnici naši prijatelji ljudje, ki se za naše trudapolno prizadevanje malo ali nič ne menijo.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščina goriške: Terezija Bavcon iz Dornberga, Anton (Frančišek) Nanut iz Št. Andreža, Marija (Elizabeta) Lapajne iz Ponikve, Marija (Frančiška) Zlatoper iz Idrije pri Bači, Andrej (Frančišek) Batistič iz Št. Andreža; kobilje glavске: Jožefa (Terezija) Krt iz Štanjela;

Dalje se priporočajo v molitev štiri tretjerednice v dobre namene, ena od njih priporoča tudi svojega brata, da bi spoznal svoje pregrešno življenje, da bi hodil k spovedi in k sv. maši; neki tretjerednik goriške skupščine priporoča neko osebo za poboljšanje, spreobrnjenje in zdravje; N. F. priporoča v molitev na slaba pota zašlega dijaka; neka oseba v dušnih britkostih; neka družina v K.; neki dijak iz Sav. doline, da bi stanovit en ostal do konca; neka druga oseba, da bi dobro izpolnjevala svoje dolžnosti.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo nadalje: J. H. za pomoč v treh velikih potrebah; P. K., da je ozdravela iz hude bolezni; A. Š., da je ozdravela neka na smert bolna oseba, za katero je opravila devetdnevnic; M. K. za mnoge milosti, ki jih je prejela od presvete Serca Jezusovega na priprošnje Marije pomočnice, sv. Jožefa in sv. Antona; D. Gr. iz Pervačine za odvernjenje skušnjav; M. P. iz Slovenskih goric za ozdravljenje, katero je zadobila po presvetem Sercu Jezusovem in Marijinem in sv. Jožefu; neka deklica za ozdravljenje noge; P. A. J. od Škodnikov, ki si je zlomil nogo, pa je popolnoma ozdravel; Antonija Breskvar iz Ljubljane, da se je operacija njene sorodnice srečno zveršila in se ji zdravje skoraj popolnoma povernilo; Frančiška Likar iz Idrije za ozdravljenje bolne noge; B. Redenšek v Ljubljani, da je bila obvarovana sitnosti in stroškov pri sodnji; M. K. v Železnikih za ozdravljenje majhine deklice zahvala najsvetejšima Sercema Jezusa in Marije, sv. Ani, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu, sv. Antonu puščavniku in sv. Frančišku Ksaveriju; iz Č. na čast sv. Antonu za ozdravljeno živinče; tudi od tam B. F. za vslišano molitev; B. v Terstu za pomoč v večkratni hudi dušni stiski, po Mariji zadobljeno; neka tretjerednica za prejete dobrote; neka Marijina družba za pomoč božjo po svetem Antonu pri plačevanju zastave; A. J. za ozdravljenje svojega moža; F. F. za pomoč Marijino v neki nevarnosti za življenje; H. Č. za milost izpolnjene obljube na čast Materi božji.